

Sygn. akt I C 953/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Eliza Skotnicka

Protokolant sekr. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 lutego 2022 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 12158,55 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. M. kwotę 12158,55 zł (dwanaście tysięcy sto pięćdziesiąt osiem złotych 55/100/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18 lutego 2020 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 4367 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 953/21

UZASADNIENIE

Powód J. M. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 12158,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18 lutego 2020r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że 31 października 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki V (...) (Segment C) użytkowany przez B. Z.. Poszkodowana w związku z zaistniałą szkodą zmuszona była na okres czasu likwidacji szkody do zawarcia z powodem w dniu 31 października 2019r. umowy pojazdu zastępczego marki S. (...) (Segment C) i korzystała z tego pojazdu do 15 stycznia 2020 r. Powód wystawił fakturę na kwotę 13860 zł netto + 23% VAT i w dniu 15 stycznia 2020 r. zawarł z poszkodowaną umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania z ubezpieczenia OC. Jednocześnie powód zawiadomił stronę pozwaną o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty.

Pozwana jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdu sprawcy kolizji uznała swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła powodowi bezsporną część dochodzonego roszczenia w wysokości 4889,25 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz 73,80 zł tytułem kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. Pozwana zaakceptowała okres najmu 53 dni przy stawce 75 zł netto. Powód wskazał, że pozwana zakwalifikowała szkodę w pojeździe jako całkowitą w dniu 12 grudnia 2019r., a odszkodowania wypłaciła dopiero 8 stycznia 2020r. Powód wyjaśnił, że w odpowiedzi na ogólnikową i szablonową informację dotyczącą najmu pojazdu zastępczego zwrócił się w imieniu poszkodowanej o przedstawienie umowy najmu oraz regulaminów wypożyczalni pozwanego z warunkami najmu stosowanymi w przypadku zorganizowania pojazdu zastępczego przez pozwaną, wskazując że poszkodowana wynajmie pojazd zastępczy od pozwanego, jeśli propozycja będzie korzystniejsza. Pozwana nie zareagowała na prośbę i nie udzieliła żadnej odpowiedzi.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, że jest odpowiedzialna za skutki zdarzenia z 31 października 2019r. oraz, że wypłaciła powodowi kwotę 4889,05 zł. Pozwana zakwestionowała wysokość stawki najmu, jak i jego okres. Zdaniem pozwanej stawka powoda była rażąco wygórowana, powinna wynosić 75 zł netto. Natomiast czas trwania najmu powinien wynosić 53 doby, w tym czas od zdarzenia do zgłoszenia szkody 3 dni (1.11 – 4.11.), oczekiwanie na oględziny 4 dni (04.11 – 07.11), oczekiwanie na wydanie decyzji (...) dni (07.11 – 08.11 i 23.11 – 08.01.). Pozwana przyznała też odszkodowanie za podstawianie i zwrot pojazdu w wysokości 73,80 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. Z. 31 października 2019 r. uczestniczyła w kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) stanowiący jej własność. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Okoliczności bezsporne.

Poszkodowana B. Z. prowadzi działalność gospodarczą, samochód zastępczy był jej niezbędny do wykonywania pracy. Poszkodowana w dniu zdarzenia nawiązała kontakt z firmą powoda, która kompleksowo zajęła się jako pełnomocnik poszkodowanej likwidacją szkody oraz dostarczyła poszkodowanej pojazd zastępczy. W zgłoszeniu szkody powód jako pełnomocnik poszkodowanej wskazał, że poszkodowana potrzebuje pojazd zastępczy. Strona pozwana w dniu 7 listopada 2019 r. przeprowadziła oględziny uszkodzonego pojazdu i oszacował szkodę na 6000 zł, na skutek reklamacji pełnomocnika poszkodowanej po ok. tygodniu czasu przeprowadzono drugie oględziny i kwotę należnego odszkodowania podwyższono do 6400 zł. Poszkodowana z kosztorysem strony pozwanej pojechała do autoryzowanego salonu (...), gdzie wartość naprawy pojazdu wyceniono na 35 000 zł, w tym sam koszt części zamiennych. Powód w imieniu poszkodowanej zlecił wykonanie prywatnego kosztorysu, w którym ustalił koszty naprawy pojazdu przy użyciu części nowych, bez logo producenta na 26000 zł. Pozwana zaakceptowała kosztorys do kwoty 20000 zł informując o tym pismem z 3 grudnia 2019r., a gdy poszkodowana podjęła decyzję o naprawie pojazdu i zamówiła części zamienne, pozwana zmieniła decyzję informując pismem z 12 grudnia 2019r., że korespondencja z 3 grudnia 2019r. została wysłana omyłkowo, gdyż kosztorys przesłany przez serwis przekraczał wartość pojazdu, a szkoda została rozliczona jako całkowita. Strona pozwana pismem z 7 stycznia 2020r. poinformowała poszkodowaną, że uznała, że szkoda miała charakter szkody całkowitej oraz, że wypłaci poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 12396,00 zł. Odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe zostało wypłacone 8 stycznia 2020r.

Poszkodowana dokonała naprawy systemem gospodarczym, pojazd naprawiała już w toku postępowania likwidacyjnego.

Sprawca szkody kierował pojazdem w stanie nietrzeźwym i zmarł w toku postępowania karnego, co mogło mieć wpływ na przedłużanie się postępowania likwidacyjnego.

Poszkodowana B. Z. zawarła umowę najmu samochodu z powodem J. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w B.. W umowie najmu z 31 października 2019r. wskazano, że przedmiotem umowy najmu był samochód marki S. (...) o nr rej. (...). Cena za dobę wynosiła 180 zł + VAT. Zgodnie z załącznikiem nr 1 miejscem wydania auta w dniu 31 października 2019r. o g. 21.40 była J., według załącznika nr 2 miejscem zwrotu pojazdu 15 stycznia 2019r. o g. 14 była również J.. Poszkodowana uznała ofertę powoda za korzystną, gdyż powód zobowiązał się dostarczyć poszkodowanej pojazd zastępczy już w dniu zdarzenia do jej miejsca zamieszkania, a ponadto na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, przejął w imieniu poszkodowanej obowiązki związane ze zgłoszeniem szkody oraz z prowadzeniem wszelkich spraw związanych z przebiegiem postępowania likwidacyjnego. Dla poszkodowanej istotnym warunkiem umowy najmu był brak limitu czasu trwania umowy, brak limitu kilometrów, brak udziału własnego przy ewentualnej szkodzie, a także możliwość użyczenia pojazdu osobie trzeciej, gdyż wynajętym samochodem jeździli też pracownicy poszkodowanej.

Poszkodowana udzieliła powodowi pełnomocnictwa między innymi do uzgadniania z ubezpieczycielem warunków najmu pojazdu zastępczego oraz do reprezentowania poszkodowanej w postępowaniu likwidacyjnym.

Powód 15 stycznia 2020 r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 17121,60zł brutto, w tym:

- za najem samochodu segmentu C przez 77 dni od 31.10.2019r. do 15.01.2020r. do umowy nr (...) za cenę 180 zł netto za dobę, w tym wartość netto 13860,00 zł netto, podatek VAT 3187,80 zł, wartość brutto 17047,80 zł;

- usługa podstawienia i odbioru pojazdu za cenę 60 zł netto, brutto 73,80 zł.

Powód zawarł z B. Z. 15 stycznia 2020 r. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której poszkodowana przełała na powoda wierzytelności przysługujące cedentowi od (...) S.A. z/s w W. wynikające z umowy najmu samochodu zastępczego nr (...) z dnia 31 października 2019 r. i wystawionej na jej podstawie faktury. Pismem z 15 stycznia 2020 r. powód powiadomił stronę pozwaną o przelewie i wezwał do zapłaty należności objętej fakturą.

Strona pozwana pokryła koszty najmu samochodu zastępczego w wysokości 4889,25 zł brutto. Pozwana uznała okres najmu do 53 dni, ponadto pozwana dokonała weryfikacji stawki dobowej czynszu najmu z 180 zł netto za dobę na 75 zł netto za dobę.

Powód pismem z 7 lutego 2020r. wezwał pozwaną do zapłaty 12158,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Rynkowe ceny najmu pojazdu zastępczego klasy C kształtowały się od 90 zł do 240 zł netto, uśredniona stawka brutto to 192,60 zł.

Dowód:

- zeznania świadka B. Z. k. 62;
- przesłuchanie powoda k. 62v – 63;
- umowa najmu pojazdu k. 9;
- załączniki nr 1 i 2 do umowy k. 10 i 11;
- Faktura (...) k. 12;
- umowa przelewu wierzytelności k.8;
- zawiadomienie o cesji k. 14;
- potwierdzenie doręczenia pisma pozwanej k. 15;
- przedsądowe wezwanie do zapłaty k.16 – 18 ;
- pismo powoda z 6 listopada 2019r. k. 19;
- pisma strony pozwanej skierowane do poszkodowanej z 12.12.2019r. i 07.01.2020r. k. 21,22;
- decyzja strony pozwanej z 21.01.2020r. k. 23;
- cenniki usług przedłożone przez powoda k. 29 – 33;
- opinia biegłego sądowego wykonana na potrzeby innego postępowania k. 24 – 28;

- wydruki cenników ofert najmu pojazdów złożonych przez pozwaną wraz z wiadomością mailową z 04.04.2019r. k. 49 – 50;

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia

więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym uszkodzony może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się uszkodzonego do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powyższe należało podzielić pogląd powoda, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu.

Powód domagał się zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 77 dni, w których uszkodzona korzystała z pojazdu zastępczego, według stawki 180 zł netto. W ocenie Sądu wskazana stawka nie została rażąco zawyżona, a według dostępnych cenników, a w szczególności opinii biegłego sporządzonej na potrzeby podobnego postępowania sądowego w innej sprawie wynika, że dla pojazdów klasy C, a w takiej klasie mieścił się wynajęty samochód marki S. (...) (a także pojazd uszkodzony), stawka dobowo najmu 180 zł netto mieściła się w środkowej wartości cen rynkowych. Pozwana wprawdzie przedstawiła cenniki zawierające niższe stawki, lecz już z tych ofert wynika, że cenniki te przewidują dodatkowe opłaty za brak limitu kilometrów oraz obowiązek uiszczenia kaucji. Powód w imieniu uszkodzonej zwracał się pismem o udzielenie dodatkowych informacji dotyczących warunków najmu organizowanego przez ubezpieczyciela, lecz pozwana nie udzieliła odpowiedzi na to pismo.

W ocenie Sądu, skoro pozwana, pomimo wyraźnego żądania zgłoszonego przez uszkodzoną do przedstawienia szczegółowych warunków oferty zorganizowania przez pozwaną najmu pojazdu zastępczego, nie udzieliła żadnej odpowiedzi w tym zakresie, brak było podstaw do zarzucania uszkodzonej, że bezzasadnie nie skorzystała z tej oferty. Podkreślić należy, że uszkodzona potrzebowała niezwłocznie pojazd zastępczy, którym dojeżdżała do pracy i prowadziła działalność gospodarczą, z pojazdu tego korzystali także pracownicy firmy uszkodzonej. Stąd istotny był dla niej warunek możliwość użyczenia pojazdu zastępczego osobom trzecim, czy też możliwość wyjazdu wynajmowanym pojazdem za granicę. I pytania o te warunki uszkodzona zawarła w piśmie z 6 listopada 2019r. skierowanym do pozwanej (k. 19). Gdyby pozwana wykazała, że w odpowiedzi na pytania uszkodzonej, przedstawiła jej szczegółowo ofertę o wyraźnie korzystniejszych warunkach, niż te zawarte w umowie najmu zaoferowanej przez powoda, to z całą pewnością pozwana mogłaby skutecznie podnosić zarzut, że uszkodzona bezzasadnie z tej korzystnej oferty nie skorzystała, czym przyczyniła się do zwiększenia szkody, naruszając tym samym obowiązek minimalizacji szkody przewidziany w art. 826 k.c. Skoro uszkodzona nie otrzymała od pozwanej żadnej konkretnej, spełniającej jej indywidualne potrzeby, oferty najmu pojazdu, to pozwana zobowiązana jest w całości pokryć koszty najmu według stawki zaoferowanej przez powoda.

Strona pozwana kwestionowała również czas trwania umowy najmu, przedstawiając własne wyliczenie tego okresu na 53 dni. Wyliczenie to jest jednak zupełnie niezrozumiałe. Pozwana przyjęła bowiem, że na uznane 53 dni składały się: 3 dni od zdarzenia do zgłoszenia szkody (1.11 – 4.11.), 4 dni oczekiwania na oględziny (04.11 – 07.11) oraz 47 dni oczekiwania na wydanie decyzji (07.11 – 08.11 i 23.11 – 08.01.). Dlaczego pozwana w tym wyliczeniu pominęła okres oczekiwania na decyzję od 08.11 do 23.11. 2019r. nie zostało wyjaśnione. Bezsprzecznie uszkodzona korzystała z pojazdu zastępczego nieprzerwanie od 31 października 2019r. do 15 stycznia 2020r., zaś odszkodowanie od strony pozwanej – ostatecznie za szkodę całkowitą w pojeździe – otrzymała 8 stycznia 2020r. W ocenie Sądu brak było podstaw by pozbawić powoda odszkodowaniem z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu w okresie od 8 do 23 listopada 2020r., a także za uzasadnione uznać należało, przyznanie uszkodzonej prawa korzystania z pojazdu zastępczego jeszcze przez 7 dni od dnia wypłacenia jej odszkodowania za szkodę w pojeździe, aby mogła zakończyć podjęte już czynności związane z naprawą pojazdu. Uszkodzona bowiem zeznała, że uszkodzony pojazd systemem gospodarczym naprawiała, musiała długo czekać na części, które zamówiła już przed wypłatą jej odszkodowania przez pozwaną. Pozwana w toku postępowania likwidacyjnego najpierw potwierdziła, że wypłaci uszkodzonej odszkodowanie z tytułu częściowej szkody w pojeździe w wysokości 20000 zł na uzgodnione koszty naprawy, lecz z uzgodnień tych się wycofała, o czym powiadomiła uszkodzoną pismem z 12 grudnia 2019r. Decyzję ustalającą ostatecznie wysokość należnego uszkodzonej odszkodowania wydała dopiero 7 stycznia 2020r., a odszkodowanie

wypłaciła 8 stycznia 2020r. W tych okolicznościach należało uznać, że długotrwałość procesu likwidacji szkody wynikała wyłącznie z działań strony pozwanej. Brak było więc jakichkolwiek podstawy, aby uznać za nieuzasadniony czas trwania umowy najmu w okresie od 31 października 2019r. do 15 stycznia 2020r., a więc przez 77 dni.

Z powyższych względów Sąd uznał za zasadne żądanie zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego za okres 77 dni przy stawce 180 zł netto. Należność z tytułu umowy zawartej przez poszkodowaną w powodem z tytułu kosztów najmu powinna wynieść zgodnie z fakturą 17047,80 zł brutto. Skoro pozwana w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła 4889,25 zł, do zapłaty pozostała kwota 12158,55 zł, objęta niniejszym pozwem.

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w całości co do roszczenia głównego.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód zgłosił szkodę w dniu 17 stycznia 2020r., zatem świadczenie powinno być spełnione w terminie 30 dni od zgłoszenia tj. najpóźniej do 17 lutego 2020 r., zaś pozwana pozostawała w opóźnieniu od 18 lutego 2020r. i od tego dnia powód zasadnie żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Powód w całości wygrał proces i poniósł łączne koszty postępowania w wysokości 4367 zł, w tym opłata sądowa od pozwu w kwocie 750 zł; kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 3600 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika.